A°. 1832. N°. 92.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 16 NOVEMBER.

Algemeene Secretarij.

Den 13 *November* 1832.

Van wege Gouverneur Generaal in Rade, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de Slavin MARTIJNTJE, toebehoord hebbende aan JOHANN HEINRICH CORDUA; en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zal heeten:

LOUISA MARTIJNTJE SCHROMMER.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 14 *November* 1832.

Alzoo de navolgende personen zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandschen West-Indische Bezittingen hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie* voor de natemelden Slaven, te weten:

ALBERTUS van VAN DE VIJVER voor den Negerjongen PIET, hem in eigendom toebehoorende; — en

WILLEM DREW, voor de Slavin BETJE, hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, zulks algemeen bekend te maken, en een iegelijk die eenig regt of pretentie op gemelden Slaven mogt sustineren, op te roepen, om binnen den tijd van *drie* weken, nadat deze bekendmaking voor het eerst in de Couranten zal zijn geplaats geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Algemeene Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte Brieven van Manumissie verleend worden.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 14 *November* 1832.

Alzoo JAN DE JAGER Ez. en J. C. F. WALTHER, als Administrerende de Plantaadje *Lugtenburg*, gelegen aan de *Waijamoe kreek*, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen hebben geadresseerd, met verzoek om de Slavenmagt van gemelde Plantaadje *Lugtenburg* te mogen doen overschrijven op den privé naam van JAN FREDRIK SCHARFF, GERARDUS BLANCKE, en RODOLPHE LE CHEVALIER, voor het Huis van Negotie, canterende onder de Firma van JEAN JACQUES PONCELET & ZOON.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden, heeft alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 14 *November* 1832.

Alzoo MOZES ISAAK ROBLES, als in huwelijk hebbende RIBCA LOUZADA, eerder weduwe ABRAHAM NUNES, aan welke is toebehoorende de Plantaadje *Monsoncie*, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West Indische Bezittingen heeft geadresseerd; met verzoek om de Negerin BETJE, en hare Mulatte Kinderen ANTOINETTE en CHRISTIAAN, van de Plantaadje *Monsonci* af- en op den privé naam van des rekestrants echtgenoote RIBCA LOUZADA, Weduwe ABRAHAM NUNES voornoemd, te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 14 *November* 1832.

Alzoo DIRK SCHUURMAN en JAN DE JAGER Ez., als gemagtigden hier te lande van REIJNT BRUIJNS te *Amsterdam*, dewelke is eigenaar der Plantaadje *Tourtonne*, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad hebben geadresseerd, met derzoek om de Slaven genaamd: *Bonaparte*, *Soldaat*, *Quacoe*, *John* en *Mary* tot genoemde Plantaadje behoorende, en op den Inventaris derzelve bekend, edoch die door den vroegere Administrateur dier Plantaadje M. A. WOLFF zijn geobmitteerd geworden, in de Slavenregisters in te schrijven; als nog in de Slavenregisters dezer Kolonie mogen worden ingeschreven.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, nadat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hooge Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 15 *November* 1832.

De Heer DAVID RAPHAEL ROBLES DE MEDINA, benoemd zijnde tot VAANDRIG in de divisie boven *Suriname*, heeft den voor die betrekking bepaalden Eed, in handen van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen afgelegd.

De Algemeene Secretaris.
G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 15 *November* 1832.

De Algemeene Secretaris als daartoe door den Hoogen Raad geautoriseerd, brengt bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbende, dat bij besluit van den Hoogen Raad dd. 16 October ll., EWOUD FRANS TREURNIET, voor zijn persoon is ontheven van de *Curateelë*, waaronder hij bij besluit van het voormalig *Hof van Policie* van den 20 Julij 1820, is gesteld geweest.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Namens de Commissie uit het Gemeente Bestuur, belast met de uitdeeling der ingekomen geldelijke bijdragen, ten behoeve van de zoodanigen, wiens eigendommen of goederen bij den ongelukkigen brand van den 3 op den 4 September ll., een prooi der vlammen zijn geworden; — wordt mits dezen ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt, dat dezelve geldelijke bijdragen tegen Maandag den 19 dezer, des morgens ten 9 uren, ten Gemeentehuize zullen worden uitgereikt aan de zoodanigen, die bevonden zijn, daarop, met regt, het meest aanspraak te kunnen maken, en waarvan aan dezelve bij eene nadere aanzegging kennis zal worden gegeven.

Paramaribo, *den* 14 *November* 1832.

De Secretaris van het Gemeente Bestuur,
WENTHOLT.

MENGELWERK.

VOLKSVERMAKEN DER RUSSEN.

De natuurlijke vrolijkheid der *Russen* openbaart zich vooral door zucht voor zang- en toonkunst. Gelijk de meeste volken van *Slavonischen* oorsprong, zingen zij gaarne. Volslagen gebrek aan muzikaal gehoor, dat men onder de *Duitschers* zelfs meermalen aantreft, is bij hen zeer zeldzaam. Ik werd bijzonder opmerkzaam op deze kenmerkende eigenschap der *Russen*, toen ik aan de toenmalige grenzen te *Tarnopol* aankwam, welke stad met het omliggende land eerst onlangs door *Oostenrijk* aan *Rusland* afgestaan was geworden. De oorlog had sedert korten tijd opgehouden te woeden, en algemeene treurigheid over verijdelde hoop en over verschrikkelijke verliezen scheen de bewoners van *Gallicië* — scheen zelfs de verwoeste en eenzame streken van dit uiterste einde des *Oostenrijkschen* staats bevangen te hebben. Maar hoe veranderde het tooneel, zoodra ik des avonds laat de nieuwe grenzen bereikte! De nacht, die reeds ingevallen was, werd door ontelbare wachtvuren der *Russen* verlicht, en van alle kanten klonken mij muzijk en vrolijke liederen tegen, warmede zich de *Russische* soldaten bij hunne vuren tot aan middernacht vermaakten. In het vervolg van mijne reize zag ik gewoonlijk op zon- en feestdagen des avonds de landjeugd van beide geslachten zich vereenigen in zanggezelschappen, en veelstemmige liederen van soms moeijelijke zamenstelling uitvoeren met eene naauwkeurigheid en een gevoel, zoo als men bij ons eerst na langdurige oefening in de school, en dan nog niet altijd, verkrijgt. Wanneer de voerman, nadat de paarden gewisseld zijn, zich op het voor hem bestemde bankje van de slede zet en afrijdt, begint hij ook te zingen, en wel met eene heldere stem en regt van harte te zingen, zich niet bekommerende om de duisternis, die hem omgeeft, noch om de felle koude, noch om de sneeuwvlokken, die hem in den mond vliegen, en hals en bloote borst met eene ijskorst soms overdekken. Het is opmerkelijk, dat de liederen en zangwijzen, die hij aanheft, op weinige uitzonderingen na, overal in het uitgestrekte *Rusische* rijk dezelfden zijn, voor zo verre het namelijk door lieden van *Slavonischen* oorsprong bewoond wordt. Van *Archangel* tot *Astrakan* en van *Kiew* tot *Ochotsk* hoort men dezelfde liederen, dezelfde zangwijzen, gelijk ook dezelfde spraak. De eigenlijke *Russische* taal heeft slechts twee tong-

vallen; en deze verschillen zoo weinig van elkander en van de gewone schrijf- of boekentaal, dat men elkander gemakkelijk verstaan kan. De muzijkinstrumenten van het *Russische* volk zijn eenvoudig en meerendeels nog zeer onvolkomen. De *balalaika* is eene soort van citer, met twee, soms met drie snaren bespannen. Op de dorpen bestaat dit speeltuig dikwijls slechts uit een krom stuk hout, ter lengte van een' halven of ook wel geheelen voet, zonder holte en zangboom; en bijna ieder boer weet daarop een vrolijk liedje of een' lustigen dans te spelen. Onder de voorname *Russen*, die met onze nieuwere muzijkinstrumenten zeer wel bekend zijn, is het hoornblazen vooral in den smaak; ofschoon men in de laatste tijden, wegens de moeijelijkheid der uitvoering, er niet zoo veel werk meer van maakt. Deze muzijk levert een treffend bewijs van den bijzonderen aanleg der *Russen*: daar men misschien bezwaarlijk onder eenig ander volk hetzelfde zou kunnen doen. Er worden wel eens zestig van de huisbedienden afgerigt, om ieder op eene spreektrompet gelijkenden, koperen hoorn te blazen, die slechts één' bepaalden toon geeft. De voor de diepere toonen bestemde hoornen zijn dikwijls bij de zeven voet lang; terwijl de kleinste, waarvan er ook wel twee door één persoon bespeeld worden, naauwelijks de lengte van één' voet hebben. Ieder lid van het gezelschap moet den eenigen toon van zijnen hoorn met vereischten nadruk juist op dat oogenblik laten hooren, wanneer de beurt aan hem is, zoodat het hier vooral op kunstgevoel aankomt. Ofschoon nu, zoo als gezegd is, ieder doorgaans op zijnen hoorn slechts één' toon blaast, zoo worden nogtans op deze wijze de zwaartste stukken dikwijls met groote naauwkeurigheid uitgevoerd. Ik houd het inderdaad voor onmogelijk, eenig ander volk tot dezelfde muzijk af te rigten. Aan het oor des kenners ontgaat zeker niet het uit deze zonderlinge schikking ontstaande gebrek aan uitdrukking en zamensmelting der toonen; maar desniettegenstaande moet hij bekennen, dat deze muzijk, vooral in de vrije lucht en bij nacht, op het water en op eenigen afstand, de heerlijkste uitwerking doet.

Met de muzijk des volks is ook de dans te naauwer verwant om dezen hier geheel met stilzwijgen voorbij te gaan. De nationale dans der *Russen* heeft iets geheel eigenaardigs, en wordt gewoonlijk slechts door twee personen van verschillende sekse uitgevoerd, waarop dan telkens weder een ander paar volgt. Even als de *fandango* der *Spanjaarden*, stelt dezelve bijna altijd de smarten en genoegens der liefde voor, wel niet zoo levendig en vrolijk, maar toch met niet minder uitdrukking. De eerste ontmoeting der minnenden; des mans streven naar toenadering, het weigerend terugwijken der vrouw, droefheid over verijdelde verwachting en het ontstaan van nieuwe hoop, liefdeverklaring en afwijzing, en smachtende blikken en hartstogtelijke beden wisselen af, en doorloopen met snellen spoed de gansche toonladder der liefde, tot dat eindelijk gelukkige verhooring de pogingen van den minnaar bekroont, hetgeen door eene hartelijke omarming en door een' luiden kus, waarmede de gansche voorstelling eindigt, wordt aangeduid. Onze onbeduidende, niets uitdrukkende dansen zijn onder het eigenlijke *Russische* volk onbekend, doch onder de hoogere standen wordt het *Duitsche* walsen bijzonder bemind. Voorts bestaat de muzijk der *Russen*, gelijk ook hun gezang, enkel uit moltoonen; hetgeen daaraan een geheel eigen, kinderlijk weemoedig karakter geeft. Volksliederen zijn er in menigte, en vele derzelven munten uit in edele eenvoudigheid en dichterlijke waarde. Fraai is b. v. het door geheel *Rusland* bekende liedje van den *Kozak*, die ten strijde trekt. Hetzelve vangt aldus aan:

Chotjel Kasak su Dunaï;
Skasal djebitzi: proschtaï! enz.

Kozak trekt over den Donau;
Hij zegt tot zijn liefste: vaarwel! enz.

Andere volksvermaken bestaan in onderscheidene bewegingen, waarbij echter de voeten bijzonder gespaard worden, daar de *Rus*, gelijk reeds aangemerkt werd, naar echt Oostersche wijze, geen vriend van wandelen is. Maar schopstoel en (*Russische*) schommel, waarop men hoog in de lucht bewogen, of opgevoerd en bij afwisseling nedergelaten wordt, vindt men bijna in elk dorp; en meer gegoede lieden houden ze, tot eigen gebruik, in of bij huis. Zeer geliefd zijn de glijbanen, die ook in andere landen opgang beginnen te maken. Men vormt van sneeuw, van aarde, of van eene houten stellaadje, eene schuinsche vlakte, die dikwijls zes en meer vademen hoog en tien of vijftien lang is, en door begieten met water; hetwelk des winters oogenblikkelijk bevriest, tot eene spiegelgladde ijsbaan wordt. Met eene kleine slede aan de hand gaat men ter zijde bij trappen tot boven op de vlakte, plaatst zich daar op de slede, en glijdt dan met verbazende snelheid naar beneden. Kinderen en vrouwen, ja dikwijls zelfs grijsaards, nemen met innig genoegen deel aan dit vermaak, dat niet geheel zonder gevaar is, dewijl men hierbij ligt een' arm of been breken kan, hetgeen echter, bij de bekende vaardigheid der *Russen*, slechts zelden gebeurt. De week vóór de groote vaste, die tot aan Paaschen duurt, is inzonderheid aan openbare vermakelijkheden gewijd. Ieder brengt deze week zoo vrolijk en lustig door, als hij maar kan, om zich eenigermate, zoo het schijnt bij voorraad schadeloos te stellen voor de ontberingen der lange vaste. Dan smult ieder; en ook de armste doet zijn best, om een ruim tafelgenot te hebben; men houdt des avonds gezelschap, danst, heeft maskeraden, enz. Bovendien zijn de straten der steden vol wagens en paarden uit naburige dorpen. Volgens eene zeer oude gewoonte, komen in deze week vooral de *Tartaren*, *Tschuwaschen* en *Tscheremisen* met hunne kleine sleden in de stad, om de inwoners rond te voeren. Voor eene halve zilver-roebel kan men met deze lieden een' ganschen dag sledenrijden, en wel pijlsnel.

Niet minder vrolijk wordt het einde der groote vaste, of de Paaschweek, doorgebragt, wanneer het weder gewoonlijk niet meer zoo guur is. Des zaturdags vóór Paaschen worden in alle huizen toebereidselen tot het feest van den volgenden morgen gemaakt. Tegen den avond neemt de levendigheid op de straten toe, en tegen middernacht gaat ieder te kerk, om de Opstanding te vieren. Op het oogenblik, dat de priester met luide stem driemalen roept: *Christos wokres* (Christus is opgestaan), zegt ieder op blijden toon tot zijnen naasten: *Cristos wokres*, en alle klokken van den kerktoren beginnen eensklaps te luiden. Weldra hoort men, de gansche stad door, klokkengelui, en de middernacht wordt zoo helder als de dag, daar men elke deur met eene menigte van lampen verlicht. Den volgenden morgen nemen de bezoeken en gelukwenschingen een aanvang Ieder gaat naar zijne nabestaanden, vrienden, of naar diegenen, van welke hij meer of min afhankelijk is. Bij het binnentreden zegt men: *Christos wokres*, en deze groet wordt met: *Istinni wokres* (Hij is waarlijk opgestaan) beantwoord. Dan schenkt men elkander over en weder rood gekleurde paascheijeren, en het geheele bedrijf wordt eindelijk met een' hartelijken kus besloten. Deze kus wordt ook tusschen de beide geslachten gewisseld. Wanneer de ambtenaren van minderen rang, soms wel ten getale van dertig of meer personen, bij hun opperhoofd komen, vordert het landsgebruik, dat de genadige heer, de graaf, de vorst, of de eerste staatsdienaar, ieder zijner onderhoorigen naar de rij af kust. Is deze plegtige opwachting afgeloopen, dan wordt de deur der vrouw geopend, die insgelijks alle de gelukwenschenden moet kussen.

Deze vertrouwelijkheid tusschen beide geslachten wekt ligt bij den vreemdeling het vermoeden, dat de omgang tusschen beide seksen vreijer zal zijn, dan in andere landen. Dit vermoeden wordt ook, althans bij den grooten hoop, weldra bevestigd. Bij lieden van den geringsten stand is deze vrijheid des omgangs zoo geheel ontaard, dat dezelve hoogst nadeelig voor de zedelijkheid wordt, en zelfs de bevolking dreigt te ondermijnen, welke men in een land, dat nog zoo schaars bewoond is, veeleer op alle wijze moet bevorderen.

ANECDOTE VAN LAFITTE.

JARQUES LAFITTE, een der bekwaamste Financiers en Staatkundigen van *Frankrijk*, is zijne verheffing aan de navolgende toevallige ontmoeting verschuldigd. Tijdens het Consulschap van NAPOLEON, wandelde LAFITTE, toen eenvoudig Commies met 1200 francs salaris, op zekeren dag in den tuin der *Tuileriën*, toen hij eene bevalige jonge Dame ontmoette, die desgelijks alleen kuijerde. Onwillekeurig zeide hij bij zichzelven, maar luid genoeg om van haar gehoord te worden: *Voilà une belle femme; je voudrais qu'elle fut la mienne!* De Dame, gelijk alle Eva's dochteren, was niet ongevoelig voor vleijerij — zij zond om hem aan haar verblijf — dat verblijf was de *Tuileriën*, en de Dame PAULINE, zuster van den Eersten Consul. Dit gaf eene wending aan de zaken, en LAFITTE's fortuin was gemaakt.

ADVERTENTIEN.

De Baljuw en Kommisaris van Politie der Kolonie *Suriname*, als daartoe geautoriseerd, roept bij deze op elk en een iegelijk, die eenige aanspraak vermeent te hebben op zekeren Slavenjongen ANDRÉ, gecustodieerd in de Fortres *Zeelandia*, om vóór of uiterlijk op Donderdag den 22sten November e. k., deswegen zich te sisteren ter Kommissariaat van Policie; zullende bij ontstentenis van dien, dezelve Slavenjongen ANDRÉ op Vrijdag den 23 November, daaraanvolgende, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, op publieke Vendu worden verkocht.

Paramaribo, den 15 *November* 1832.

De Baljuw en Kommissaris van Policie voornoemd,
Bij Indispositie van dezelve,
De Griffier bij de Regtbank van Kleine Zaken,
N. G. VLIER.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Crimineele Justitie dezer Kolonie*, zal op HEDEN den 16den November 1832, des morgens den klokke *negen* uren, ter Kastelenije van het Hof van *Civile en Crimineele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan de *Heere Straat*, La. B. No. 80; aankomende JAËL FERNANDES.

Paramaribo den 16 *November* 1832.

Op *HEDEN* publieke Vendu, ter *Nieuwe Wees-, Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer*, voor Rekening diverse onbeheerde en *desolate* Boedels.

Paramaribo, den 16 *November* 1832.
C. A. FISCO,
2de Commies.

De AMBTENAREN provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer dezer Kolonie*, zullen op Maandag den 26sten dezer, des namiddags ten *vier* uren, ter voorschreve Kamer door den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen:

1°. Een Erf, en de daaropstaande Gebouwen, gelegen aan den hoek van de *Hooge-* en *Groote Dwars Straten*, La. D. No. 777a; aankomende den Boedel *PIETER JOHANNES BECKER*.

2°. Een Huis en Erf, staande en gelegen alhier aan de *Buuren Straat*, La. D. No. 668; aankomende den Boedel *LENA* van *LENTZ*.

3°. Den blooten Grond *Labonne Amitié*, gelegen aan de *Para Kreek*; aankomende den Boedel *J. W. ABERCROMBIE*.

Zullende de verkoop-conditien en bewijzen van eigendom, *drie* dagen voor den verkoop, ten Kantore van den voornoemde Vendumeester ter visie liggen.

Paramaribo, den 16 *November* 1832.
C. A. FISCO,
2de Commies.

Op aanstaande Maandag den 19 dezer, des namiddags den klokke 4 ure, zullen de Ondergeteekenden, door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, in publieke Veiling doen verkoopen: het *HUIS* en *ERF* La. A. No. 16*bis*; en het daaraan belendende Erf La. A. No. 18; beiden aankomende den Boedel wijlen den Heer O. EIJLERS. De Bewijzen van Eigendom en Veil-conditien zijn ten huize van den Vendumeester voornoemd, ter *inzage* voor een ieder.

Paramaribo, den 15 *November* 1832.
H. A. BUHK qq.
L. THIJM qq.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.